

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé ve věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Rudlovčákem, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1082/8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2013, čj. MV-45554-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 4. 2013, čj. MV-45554-3/SO/sen-2012 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 2. 2012, čj. OAM-250-18/PP-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítl, že postup správních orgánů obou stupňů byl vadný, neboť správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci a vydaly tak nesprávná rozhodnutí, kterými byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalobce uvedl, že je občanem Kazašské republiky, který na území České republiky legálně pobývá již od roku 1997. V období mezi roky 1997 a 2005 pobýval v České republice na základě regulérně prodlužovaných pracovních víz. Při další žádosti o prodloužení víza však žalobce zmeškal lhůtu a byl s ohledem na fakt, že je nositelem kazašského občanství vyzván, aby vycestoval do domovského státu. Správní orgány se však dle žalobce řádně nezabývaly důvodem, proč se na území České republiky zdržoval. Primárním důvodem pobytu na území ČR byla národnost žalobce, který je z etnického hlediska z poloviny židovské národnosti po otci a ruské národnosti po matce. Tato skupina obyvatel byla v 90. letech 20. století v Kazachstánu latentně perzekuována. Žalobce nemá žádný vztah ani vazby ke Kazachstánu, protože v České republice žije jeho matka i bratr. Proto si dne 16. 7. 2005 podal žádost k Ministerstvu vnitra o udělení mezinárodní ochrany, avšak jeho žádost byla zamítnuta. Poté podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu, ale i tato žádost byla zamítnuta, dle názoru žalobce vadným postupem správních orgánů.

Dne 8. 11. 2010 uzavřel žalobce po delší známosti sňatek s paní Ing. B. J., nar. X., státní příslušnicí České republiky. Na základě tohoto sňatku pak podal žalobce dne 10. 11. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která však byla dne 1. 2. 2012 zamítnuta. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že manželství mezi žalobcem a Ing. B. J. bylo uzavřeno účelově, s cílem legalizace pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce s tímto závěrem správního orgánu I. stupně nesouhlasil, a proto proti němu podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím dne 30. 4. 2013.

Žalobce v žalobě namítl, že v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly nesprávně vyhodnoceny výsledky účastníků řízení a že otázky pokládané správním orgánem byly nesrozumitelné, komplikované a zavádějící. Žalobce poukázal především na otázku kladenou správním orgánem ohledně jeho potomků, kdy žalobce rozporně odpověděl, že potomky nemá a poté uvedl, že dítě má. Žalobce se bránil tím, že otázku pochopil tak, že byl dotázán, zda s manželkou mají společné děti či nikoliv, ne zda on sám má nezletilé dítě. Otázky byly dle žalobce kladeny nesrozumitelně a odpovědi žalobce byly správními orgány vykládány pouze v jeho neprospěch. Žalobce připustil, že sice souhlasil, že výslech bude probíhat v českém jazyce, ale předpokládal, že bude postačovat pouze základní znalost českého jazyka.

Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí pouze přepisuje rozhodnutí orgánu prvního stupně a nepřezkoumává jeho zákonnost.

V další žalobní námitce poukázal žalobce na skutečnost, že správní orgány obou stupňů opomenuly posoudit další předpoklady pro povolení k přechodnému pobytu, a to že žalobce na území České republiky žije již 17 let, nedopustil se zde trestné činnosti, má zde manželku, matku i bratra a nezletilé dítě. Argumentace žalovaného ustanovením § 1 odst. 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rodině“) není na místě, neboť žalobcovo manželství splňuje definici manželství podle § 1 odst. 1

tohoto zákona, tedy trvalé soužití ženy a muže založené zákonem. Správní orgány obou stupňů však shodně dovodily, že žalobce uzavřel sňatek pouze za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky, přičemž však pro tento svůj závěr vycházely podle názoru žalobce z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce dále namítl porušení zásady hodnocení důkazů správními orgány ve vzájemné souvislosti a poukazoval na to, že není na místě hovořit o „účelovosti“ jeho manželství s B. J. Dle názoru žalobce by bylo naopak účelové uzavřít manželství s matkou jeho dítěte N. A. M., nar. X., ukrajinskou státní příslušnicí.

Žalobce v žalobě dále namítl, že správní orgány obou stupňů měly povinnost žalobce poučit o tom, že může podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost však v předmětných rozhodnutích uvedena nebyla. Napadeným rozhodnutím tak bylo porušeno i ustanovení § 3 a § 4 správního řádu.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a poukázal na rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, které je třeba přijmout pro potírání účelových manželství. Z článku 3 této rezoluce vyplývá, že pokud existuje podezření, že jde o účelové manželství, členský stát vydá povolení k pobytu na základě tohoto manželství teprve tehdy, až vnitrostátní úřad přezkoumá, zda se nejedná o účelové manželství, přičemž tento přezkum může zahrnovat i oddělený rozhovor s manžely. Správními orgány obou stupňů byly shledány vzájemné rozpory ve výpovědích obou manželů, především ohledně jejich seznámení, vztahu po seznámení, znalosti vzájemných osobních a rodinných poměrů a byly zde i rozdíly zpochybňující faktický rodinný život. Podle názoru žalovaného byly rozdíly v odpovědích zcela zásadní. Kladené otázky byly zcela určité a týkaly se běžných věcí společného soužití. Žalobce ani jeho manželka nepožadovali upřesnění otázky, ani nenamítali, že by otázkám nerozuměli. Ani z pobytové kontroly společného bydlení manželů nevyplývalo, že spolu manželé trvale žijí.

Dle žalovaného bylo manželství sice uzavřeno v souladu s právním řádem České republiky, ale jeho cílem bylo získat pro žalobce povolení pobytu, nikoli naplnění důvodů předpokládaných zákonem o rodině. Uzavření manželství pouze za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky je v rozporu s obecně přijímanými zásadami a pravidly společenského chování a způsobu života na území České republiky. Žalovaný vycházel zejména z okolností, za jakých se manželé seznámili a poté uzavřeli manželství, přičemž však o sobě manželé neznají osobní informace a v jejich výpovědích jsou rozpory, které zpochybňují faktický rodinný život manželů.

Žalovaný uvedl, že má za to, že veškeré podklady shromážděné ve správním spise tvoří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích žalobce a jeho manželky. Žalobcem tvrzená existence rodinných vazeb na občana České republiky nemá ve skutečnosti reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla pouze legalizace pobytu žalobce na území České republiky.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem, vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 10. 11. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodem žádosti bylo uzavření sňatku s Ing. B. J. dne 8. 11. 2010, která je

občankou České republiky. K žádosti žalobce přiložil kopii cestovního pasu, kopii výjezdního příkazu, kopii oddacího listu, ze kterého vyplývá, že uzavřel manželství s B. J. dne 8. 11. 2010, občankou České republiky, kopii občanského průkazu manželky, potvrzení o uzavření pojistné smlouvy ohledně zdravotní péče a doklad o zajištění ubytování na adrese N. 1538, P. 9.

V průběhu správního řízení u správního orgánu prvního stupně proběhlo několik výsledků žalobce a jeho manželky. Ve spise jsou založeny protokoly o výsledcích ze dne 6. 1. 2011, 21. 3. 2011 a 5. 10. 2011.

Výslech konaný dne 6. 1. 2011 se týkal detailů seznámení a organizace svatebního dne, kdy shoda nebyla v tom, po jakém časovém intervalu po seznámení žalobce s manželkou uzavřeli sňatek, zda to bylo odpoledne nebo dopoledne a zda měl žalobce kravatu nebo motýlka. Základní informace ohledně data narození obou manželů byly zodpovězeny shodně. Žalobce na otázku zda má vlastní děti, odpověděl, že děti nemá (i přesto, že má syna narozeného dne 10. 11. 2010). Rozdílné odpovědi manželů byly také ohledně jejich vzdělání. Žalobce vypověděl, že vystudoval střední školu bez maturity a jeho manželka studovala na vysoké škole obor ekonomie. Manželka vypověděla, že žalobce vystudoval střední školu s maturitou, ona sama pak studovala na vysoké škole obor zemědělství.

Výslech dne 21. 3. 2011 se týkal seznámení manželů a přicestování žalobce do České republiky. Rozpory ve výpovědích byly ohledně roku seznámení manželů (manželka žalobce tvrdila rok 2009 a žalobce rok 2007) a dále byly rozpory v časovém určení přicestování žalobce. Ve výpovědích jsou rovněž nesrovnalosti, koho žalobce zná z rodiny jeho manželky.

Žalobce podle protokolu ze dne 5. 10. 2011 tvrdil, že bydlí společně s manželkou v ulici N. 1538 v P. 9 téměř stále. Manželka na tuto otázku odpověděla, že se manžel na této adrese zdržuje, ale pouze 4-5 dní v týdnu. Podle výpovědi manželky při seznámení žalobce bydlel v U. nebo v D. M., podle vyjádření žalobce bydlel v době seznámení v B. Ohledně svatební hostiny manželka žalobce vypověděla, že na hostině nebyla přítomna paní M. (matka dítěte žalobce), žalobce naopak vypověděl, že paní M. přítomna byla. Ohledně běžného chodu domácnosti manželka žalobce vypověděla, že nakupuje v P. M. v Ú. n. L., žalobce naopak vypověděl, že manželka nakupuje v L. v Ú. n. L. Na otázku, jak spolu manželé tráví volný čas, manželka žalobce odpověděla, že společně s manželem chodí do lesa na procházky a na rockové koncerty, sama lyžuje a jezdí na koni. Žalobce vypověděl, že volný čas tráví tím, že nikam společně nechodí, jsou pouze na zahradě, žalobce nesportuje a manželka také ne. Ohledně oblíbeného jídla se žalobce s manželkou také neshodli.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že služba cizinecké policie provedla dne 26. 11. 2010 v rámci správního řízení kontrolu ubytování žalobce na adrese N. 1538, P. 9, v rodinném domě. Na místě byla přítomna dcera manželky žalobce M. S., která potvrdila, že na této adrese bydlí žalobce ve společné domácnosti s B. J. asi jeden měsíc. Správní orgán prvního stupně opětovně požádal odbor cizinecké policie o prověření informací (provedení pobytové kontroly). Pobytová kontrola byla provedena na výše uvedené adrese dne 8. 9. 2011. Syn manželky žalobce, přítomný při této pobytové kontrole, uvedl, že se nestýká se žalobcem ani s matkou a že žalobce zde přespává asi třikrát do týdne. Sousédky uvedly, že žalobce ani jeho manželku nevidají a ani je spolu neviděli. Kontrolou v domě dne 12. 9. 2011, které byl přítomen žalobce i jeho manželka, bylo zjištěno, že v ložnici manželů je patrová postel a jedna skříň s pánským oblečením, ale nebyly zde žádné společné fotografie žalobce a jeho manželky. Syn B. J. uvedl, že matka má se žalobcem spíše volný vztah, což potvrdila i její

dcera. Na adrese Š. 672, P. 10 (nájemní byt matky dítěte žalobce) bylo provedeno šetření dne 8. 9. 2011 a bylo zjištěno, že na této adrese se nachází třípodlažní bytový dům, na zvonku je uvedeno jméno „M., K.“. V bytě nebyly nalezeny žádné pánské věci. N. A. M. (matka dítěte žalobce) potvrdila, že žalobce chodí občas na návštěvu.

Dne 1. 2. 2012 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-250-18/PP-2011, že se žádost žalobce zamítá a podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se povolení k přechodnému pobytu na území České republiky žalobci nevydává. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že manželství žadatele bylo uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy v oblasti povolování vstupu a pobytu cizinců na území České republiky, a to především v důsledku rozporů ve výpovědích obou manželů týkajících se jejich seznámení, svatby, proklamovaného společného života, společného trávení volného času a společného hospodaření. Dále přihlédl i k tomu, že žalobce na území České republiky přicestoval na základě turistického víza. Poté, co zde již neměl legální pobyt, mu bylo vydáno Policií České republiky výjezdní vízum za účelem opuštění České republiky s platností od 16. 6. 2005 do 15. 7. 2005. Tohoto příkazu žalobce neuposlechl a podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a v roce 2009 i žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Obě žádosti byly zamítnuty.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 6. 3. 2012 blanketní odvolání, které doplnil dne 21. 3. 2012. Žalobce v odvolání namítl, že správní orgán I. stupně dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Žalobce v odvolání uvedl, že má za to, že rozpory mezi jeho výpovědí a výpovědí manželky nebyly zásadní. Zdůraznil, že jejich první setkání proběhlo před několika lety, že svatební den vnímá každý jinak a každý se zaměřuje na jiné detaily. Co se týká společného soužití, namítl, že nelze dovozovat účelovost manželství ze skutečnosti, že nespí společně v manželské posteli a že má v bytě jen málo oblečení a žádné společné fotografie. Při pokládání otázek správním orgánem byl celou situací zmaten a nedokázal adekvátně na dané otázky reagovat. Dále uvedl, že pokud by byl nucen vycestovat z České republiky, mělo by to dopad na citový vztah s manželkou a se synem M., kterého má s paní M.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2013, č.j. MV-45554-3/SO/sen-2012, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že v posuzovaném případě bylo manželství uzavřeno účelově. Den 8. 11. 2010 žalobce uzavřel sňatek s paní B. J. a dne 10. 11. 2010 se mu narodil syn, jehož matkou je paní N. M., státní příslušnice Ukrajiny. K odvolacím námitkám ohledně nesrovnalostí odpovědí v uvedených v protokolech uvedl, že otázky se týkaly situací, které manželé prožili společně a jejichž výsledkem by měla být shodná odpověď. Odpovědi žalobce a jeho manželky týkající se jejich seznámení, vztahu po seznámení, znalosti osobních a rodinných poměrů jsou však rozporuplné a dle žalovaného zcela zásadní. Dále uvedl, že z protokolů také nijak nevyplývá, že by manželé spolu fakticky žili nebo že by se žalobce nebo jeho manželka dožadovali upřesnění otázek či jiného vysvětlení. Odvolací orgán rozebral odpovědi obou manželů na jednotlivé otázky a provedl jejich hodnocení. Své rozhodnutí odůvodnil také zákonným ustanovením § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, § 1 odst. 2 zákona o rodině a čl. 35 Směrnice 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a sdělením Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/2004 Sb. KOM (2009) 313 ze dne 2. 7. 2009.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že dne 18. 4. 2013 zaslal žalobce prohlášení k doplnění předmětného řízení, ve kterém doložil úředně ověřenou kopii oddacího listu a úředně ověřenou kopii rodného listu nezletilého dítěte.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. a. s.) přezkoumal napadené rozhodnutí a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. a. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.

Podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Podle čl. 35 směrnice 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člácích 30 a 31.

Žalobce v žalobě namítl, že postup správních orgánů byl vadný, neboť správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly chybně vyhodnoceny výsledky účastníků řízení, otázky byly nesrozumitelné, komplikované a zavádějící.

Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou.

Podle ustanovení § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

V § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je upraven institut zamítnutí žádosti žadatele, který s cílem obejít tento zákon uzavře účelové manželství. Účelovost manželství posuzuje správní orgán podle všech okolností individuálního případu. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky, jak vyplývá z judikatury soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č.j. 5 Azs 43/2003-38, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III.ÚS 260/04 a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I.ÚS 38/04).

Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je patrné, že správní orgány se jednáním žalobce podrobně zabývaly, několikrát vyslyšely jak žalobce, tak i jeho manželku. Byla několikrát provedena i pobytová kontrola u žalobce a zjištěny další skutečnosti týkající se společného soužití obou manželů. Z protokolů o výsledku žalobce a jeho manželky vyplývá, že výsledky byly provedeny podrobně, zabývaly se otázkami seznámení, společného soužití, plánování svatby, prožití volného času, tedy činnostmi běžného života. Lze tak souhlasit s názorem žalovaného, že tyto činnosti mají vliv na společný prožitek, který by měl být u obou manželů podobný, pokud tyto činnosti opravdu prožívají společně.

Dle názoru soudu otázky pokládané správními orgány byly jednoznačné, nekomplikované a zcela srozumitelné. Rozpory ve výpovědích obou manželů se týkaly podstatných okolností a důležitých momentů v životě obou manželů, jako je jejich seznámení, datum a čas svatby, průběh svatby, péče o děti, společné hospodaření a společné volnočasové aktivity. Šlo především o rozdíly ve výpovědi týkající se roku společného seznámení. Manželka žalobce tvrdila rok 2009 a žalobce tvrdil rok 2007. Dále se ve výpovědích objevily rozpory v tom, kde žalobce bydlel v době seznámení, a také nesrovnalosti v oblasti trávení volného času. Manželka žalobce odpověděla, že společně s manželem chodí do lesa na procházky a na rockové koncerty, ona lyžuje a jezdí na koni. Podle výpovědi žalobce však společný volný čas tráví tím, že společně nikam nechodí, jsou pouze na zahradě, žalobce nesportuje a manželka také ne. Shoda nebyla ani v tom, po jakém časovém intervalu po seznámení žalobce s manželkou uzavřeli sňatek. Dokonce ani provedená pobytová kontrola nepotvrdila skutečnost, že by zde žalobce a jeho manželka každodenně společně žili.

Dle názoru soudu, oprávněnost závěru správních orgánů o obcházení zákona z důvodu účelového uzavření sňatku vyplývá nejen z rozporů ve výpovědích, ale i z neprokázání společného soužití. Tyto skutečnosti pak vedou k závěru o účelovosti sňatku.

K žalobní námitce žalobce, že žalovaný převzal v napadeném rozhodnutí pouze rozhodnutí orgánu prvního stupně a nepřezkoumával jeho zákonnost podle § 89 správního řádu, soud uvádí, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek. Napadené rozhodnutí shrnuje skutková zjištění správního orgánu prvního stupně a konstatuje, že tato zjištění jsou dostatečná pro učinění závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově, což podporuje odkazem na zákonná ustanovení a normy Evropské unie. V napadeném rozhodnutí se odvolací orgán dle názoru soudu vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a toto rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem. Proto soud neshledal tuto námitku důvodnou.

K další žalobní námitce, že správní orgány obou stupňů opomenuly posoudit další předpoklady udělení přechodného pobytu, a to, že žalobce na území České republiky žije již 17 let, nedopustil se zde trestné činnosti, má zde manželku, matku i bratra a nezletilé dítě a že argumentace s § 1 odst. 2 zákona o rodině není na místě, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud poukazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se ve svém odůvodnění zabýval i pobytovou historií žalobce a jeho nelegálním pobytem na území České republiky, ke kterému přihlédl i ve svém rozhodnutí. Správní orgán posuzoval i dopad zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žadatele (jeho věk, zdravotní stav, nefunkčnost manželství atd.) Dle soudu není rozhodné, jak dlouhou dobu zde žalobce pobýval. V daném případě bylo správní řízení zahájeno žádostí žalobce, ve které vymezil jednoznačně důvod, pro který mu má být přechodný pobyt povolen. Správní orgán nemůže rozhodovat v takto zahájeném řízení o jiném než požadovaném druhu pobytu.

Ustanovení § 1 odst. 1 zákona o rodině stanoví, že manželství je trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem. Není pochyb o tom, že manželství žalobce bylo uzavřeno zcela v souladu se zákonem o rodině.

Podle § 2 zákona o rodině mají muž a žena, kteří chtějí spolu uzavřít, předem poznat navzájem své charakterové vlastnosti a svůj zdravotní stav, aby mohli založit manželství, které splní svůj účel. Manželé musí prokázat znalosti o svých osobách, aby naplnili zákonné požadavky manželství. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. října 2013, č.j. 1 As 58/2013-43 Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*prokazování účelovosti manželství podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. bude, jak vyplývá i z § 169 odst. 3 téhož zákona a z citované rezoluce Rady, nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život. Z tohoto pohledu považuje Nejvyšší správní soud za překvapivé, že správní orgán prvního stupně při účastnickém výsledku žalobkyně a jejího manžela nepoložil žádné otázky týkající se seznámení a svatby. Tento přístup nelze považovat za správný a v jiných případech by nepochybně vedl ke konstatování, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci.*“ Všechny tyto skutečnosti, tedy seznámení, svatba, následný život, byly dle názoru soudu správním orgánem v dané věci dostatečně zjištěny a soud, stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že rozpory ve výpovědích jsou zásadní, a je proto na místě hovořit o účelovém manželství. Nebylo prokázáno, že byvztah mezi žalobcem a jeho manželkou bylo možné považovat za manželství standardní v souladu s § 1 odst. 2 a § 18 zákona o rodině.

Další námitkou žalobce bylo zpochybnění „účelovosti“ manželství s B. J. a námitka porušení zásady hodnocení důkazů správními orgány ve vzájemné souvislosti. Dle názoru žalobce by bylo účelové uzavřít manželství s matkou jeho dítěte N. A. M.

Tuto námitku považuje soud rovněž za nedůvodnou, neboť narození nezletilého dítěte dne 10. 11. 2010 nemělo žádný vliv na tu skutečnost, zda je sňatek s B. J. účelový, či nikoliv.

Žalobce dále namítl, že ho správní orgány obou stupňů měly poučit o tom, že může podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost nebyla uvedena v napadených rozhodnutích, a tím bylo porušeno ustanovení § 3 a § 4 správního řádu.

Dle názoru soudu je tato námitka rovněž nedůvodná. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl žalobce poučen o tom, že má i jiné možnosti k získání povolení k pobytu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že: „*nad rámec výše uvedeného správní orgán uvádí, že zamítavé rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti výše jmenovaného o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nevylučuje možnost pobytu žadatele na území na jiný než přechodný pobyt rodinného příslušníka Evropské unie dle zákona č. 326/1999 Sb.*“.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Vzhledem k výše uvedenému, správní orgán poučuje pouze tehdy, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné a musí toto poučení souviset s prováděným úkonem správního orgánu. Správní orgán tak není dle názoru soudu povinen poučit žalobce o tom, že má i jinou konkrétní možnost k získání povolení svého pobytu na území České republiky.

Soud tak neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s., kdy žalobce ve věci úspěch neměl, a žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.